

RADIO OH

N:o 5-6 1934

TOUKO-
KESÄKUU

Telefunken on huomioi-
nut amatöörien vaati-
mukset, siksi merkki

TELEFUNKEN

takaa amatööreille par-
haan mahdollisen tuloksen.

VANHIN KOKEMUS — UUDENAIKAISIN RAKENNE

Herrat laivanvarustajat

Huolehdimme radiosähkötäjien toimipaikkojen välityksestä. Sähkötäjiä tarvitessanne kääntykää puoleemme joko postitse tai puhelimitse.

SUOMEN RADIOSÄHKÖTÄJÄLIITTO r.y.

Helsinki, Huvilakatu 6 A 3. Puh. 22 830.

SRAL:n

toimintailmoitus N:o 4 ajalta
16. 3. — 15. 4. 1934.

Piiri	Yhteyksiä kaikkiaan	Kotimaahan			Eurooppaan			DX		
		3,5	7	14	3,5	7	14	3,5	7	14
I	230	82	—	3	23	34	45	—	—	43
II	107	20	1	2	8	36	34	—	1	5
III	74	24	—	1	2	12	2	—	3	30
IV	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
V	160	2	—	5	2	—	55	—	1	95
VI	137	—	—	—	—	136	1	—	—	—
VII	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
VIII	105	10	3	—	2	24	53	—	2	11
IX	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	813	138	4	11	37	242	190	—	7	184

Kuuluvaisuus: "Ykkösten" mielestä kohtalainen, 20 m. alussa hyvä, lopussa heikompi. DX:iä aamuyöstä 40 m:llä. QSO:n saanti vaikeaa. 80 m. koko ajan kohtalainen, vaikkakin päivisin häiritsee tyhjiys ja iltaisin taas liikarasitus. QSO:n saanti helppoa.

"Kakkoset": maaliskuun toinen puolisko ja huhtikuun alku oli aamuisin loistava 40 m:llä ja kuuluivat lukuisat ZL-, LU- ja K-asetat säännöllisesti joka aamu r 4—6. Iltapäivällä tulivat 20 m:llä VE, W, VU ja japanilaiset, mutta heikosti. Yhteyksien saanti on ollut hyvin vaikeaa. Kielteisiäkin raportteja on.

"Kolmoset": Lahdessa hyvin hyvä nykyään. Hämeenlinnassa 3,5 mc:llä iltapäivisin OM ja BC:n jälkeen eurooppalaisia ja jokunen OH. Toisinaan QRN. 7 mc:llä melkein mahdoton fone—QRM:n ja ryssien takia. 0100 GMT joskus etelä- ja pohjoisamerikkalaisia hyvin. 14 mc:llä 1300 GMT W, J, VU ja ZC. BC:n jälkeen toisinaan PY, LU, VP6 ja W.

"Viitokset": kuuluvaisuus yleensä heikkoa, mutta silti kuuluu DX:iä klo 12.00—21.00 GMT. Japanilaiset ovat viime aikoina olleet vallitsevia, kun taas W-asetat harvinaisempia.

6. piiri: kuuluvaisuus on yleensä ollut hyvä, vaikka yhteyksien saanti on ajoittain tuottanut vaikeuksia, johtuen ilmahäiriöistä sekä fone-asettien tuottamasta QRM:stä.

8. piiri: kuuluvaisuus 14 mc:llä oli alussa kohtalainen, mutta loppuajana huono. 7 mc:llä kohtalainen. Samoin 3,5 mc:llä.

Havainnot: "Ykkösten" lausunto lieenee yleipätevä, joten jäljennämme sen: "Vihtorin" kevätväsymys tuntuu menneen OH-ukkeleitten luhin ja ytimiin, SRI. Muutamat harvat vanhemmista hamsseista vain jaksavat titata, mutta luulen, että he ovat yleensä tuloksiinsa tyytyväisiä. Kilpailut kaikenlaisissa testeissä tekevät QSO:t lyhyiksi ja hieman työkeiksi, SRI. Mutta ehkä siitä on "Kakkosten Maljaan" hyötyäkin, koska ennen on tullut turistua saman hamssin kanssa tuntikaupalla, hi hi."

SRAL:n

toimintailmoitus N:o 5 ajalta
16. 4. — 15. 5. 1934.

Piiri	Yhteyksiä kaikkiaan	Kotimaahan			Eurooppaan			DX		
		3,5	7	14	3,5	7	14	3,5	7	14
I	397	47	3	1	23	123	144	—	—	56
II	101	28	2	2	8	22	29	—	—	10
III	105	24	1	—	4	22	31	—	—	23
IV	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
V	sisältyy edelliseen ilmoitukseen.									
VI	87	—	—	—	—	87	—	—	—	—
VII	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
VIII	52	10	—	—	8	16	16	—	—	2
IX	ei ilm.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	742	109	6	3	43	270	220	—	—	91

Kuuluvaisuus: 1. piiri: kaikilla alueilla päiväaikaan heikohko, mutta pimeät ajat korvaavat työskentelytauti. Iltapäivisin, BC-aikoina kuuluu 14 mc:llä vy fb DX, mutta useasti jo jälkeen klo 22.00 ovat QRT, hi. 7 ja 3,5 mc yöaikaan fb.

2. piiri: huhtikuun toinen puolisko ja toukokuun alku oli 40 m:llä aamuisin heikompi, mutta yöllä erinomainen kuuluvaisuus. — 20 m. alue parani toukokuussa huomattavasti ja DX:ien saanti oli verrattain helppoa niille, joilla oli aikaa odottaa BC:n loppua tai halua nousta aamulla aikaisin. Raportit yleensä samanlaisia.

3. piiri: Hämeenlinnassa: 3,5 mc:llä ei kuuntelua. 7 mc:llä aamuisin ZL ja jokunen LU. Iltapäivisin VK, VU ja KA. Työskentely vaikeaa bandin ylikuormituksen takia. 14 mc:llä huhtikuun aika verrattain huono; vasta viimeinen viikko fb agn. Iltapäivisin kuuluivat W 1—2—3—8—9, VK, J, KA, VU ja VS2. BC:n jälkeen W, LU, PY ja VP6. Toukokuun alusta lähtien aamuisin K6, W6—7—4, VE4 ja OA.

5. piiri: huhtikuun lopulla kuuluivat W1—2—3—7—8—9 asemat erinomaisesti VK-asettien kanssa myöhään illalla BC-aikana, mutta otappas silloin yhteyksiä.

6. piiri: 7 mc. kuuluvaisuus on tänä aikana ollut huomattavasti parantumaan päin, joten DX:iäkin on aika ajoittain voitu kuulla, jopa kohtuullisellakin voimakkuudella, mutta yhteyksien saanti ollut silti mahdoton. 14 mc:llä on kuuluvaisuus myöskin huomattavasti parantunut, uutta tilaisuutta työskentelyyn ei ole ollut, koska alue on heti BC:n lopetettua jälleen mennyt tukkoon.

8. piiri: 14 mc:llä eurooppalaiset kuuluvat hyvin. DX:iä kuulee harvoin. Loppuajana alue ollut auki myös illoilla. 7 mc:llä koko ajan hyvä, mutta suuren kaaoksen takia yhteyksien saanti huono. 3,5 mc:llä kohtalainen. OH8NE: "SRI tuntuu jo OH-ukkeleita vaivaavan kesähelle, kun vain harvoin tapaa 80 m:in bandilla".

Havainnot: katso "ykkösten" edellisiä "havaintoja"!

RADIO OH

SUOMEN RADIOAMATÖÖRILIITON R.Y. JA SUOMEN RADIOSÄHKÖTTÄJÄLIITON R.Y. ÄÄNENKANNATTAJA

TOIMITUS

MATTI VIHURI (vastaava)

VEIJO MEKLIN

TOIVO LEIVISKÄ (toimitussihteeri)

Toimituksen osoite: Helsinki, Töölönkatu 27 B 32, Puhel. 44952 • Tavataan varminnoin klo 18—19
Toimituskunta: K. S. SAINIO, L. NYBERG, H. JALANDER, Y. LUOMANMÄKI, J. A. HOLOPAINEN ja E. KOIVISTO

Numerot 5—6

TOUKO—KESÄKUU

III vuosik. 1934

SRAL:n

hallituksen puolesta jättivät maisteri I. Jäämaa, dipl.ins. K. S. Sainio ja toimittaja E. Kairenius viime toukokuun 12:nä päivänä Kulkulaitosten ja yleisten töiden ministeriölle seuraavan sisältöisen kirjelmän:

KULKULAITOSTEN JA YLEISTEN TÖIDEN MINISTERIÖLLE.

Valtioneuvoston päätös 23 päivältä marraskuuta 1933, koskeva yleisradiokuuntelulupia ja niistä suoritettavia maksuja, sisältää määräyksen, jonka mukaan myös radioamatöörien on vuoden 1935 alusta suoritettava kuuntelulupamaksu. Tämä radioamatöörien toimintaan haitallisesti vaikuttamaan tuleva määräys lienee saanut alkunsa sellaisista piireistä, jotka eivät lähemmin tunne radioamatöörien toimintaa yleensä eivätkä erikoisesti radioamatööri liikkeen merkitystä maallemme. Sen johdosta rohkeneekin Suomen Radioamatööri liitto r.y. täten kunnioittaen seuraavassa esittää eräitä seikkoja, jotka valaisevat radioamatööritoimintaa.

Melkein rajattomia mahdollisuuksia omaava sähkötekniikka, mutta ennenkaikkea siitä kehittynyt uusi tieteenhaara, korkeajakso eli radiotekniikka, tarjoaa ammatin ohessa myös harrastajalleen, amatöörille, mitä hedelmällisimmän työalan. Radiotekniikan ja radiolaitteet on tehnyt melkein pä "kansanomaisiksi" viime vuosina nopeasti kaikkiin kansankerroksiin levinnyt yleisradiotoiminta, mutta on tarkoin huomattava, että radio-

tekniikan todellinen tunteminen ja perusteellisesti ymmärtäminen on mahdollinen vasta suoritettaessa kokeita myös lähetyslaitteilla. Viime mainittu seikka on synnyttänyt kansainvälisen radioamatööritoiminnan, joka ainakin joissakin maissa on saanut alkunsa jo tämän vuosisadan ensimmäisen vuosikymmenen aikana ja sulkee siis tämä määrittely yleisradiokuuntelijat pois varsinaisten radioamatöörien piiristä. Radiotekniikan käytännöllinen tehtävä on viestipalvelus kaikissa muodoissaan, ja tästä johtuu, että erityisesti radiolähetyslaitteilla kokeilun valvominen on valtiolliselta kannalta mitä tärkein. Kokemus on osoittanut, että lähetyskokeilun jyrkkä kieltäminen on tuloksetonta ja senvuoksi useimmat maat, niiden joukossa tärkeimmät Euroopan valtiot, ovatkin myöntäneet määrätyn rajoituksen ja ehdoin radion harrastajille radioamatöörioikeudet. Rajoitukset koskevat pääasiassa lähetyslaitteissa käytettäviä tehoja, lähetysaikoja ja aaltopituuksia, jotka viime mainitut on tarkoin määriteltä kansainvälisten radiokonferenssien päätöksissä. Kunkin maan radioamatöörit ovat perustaneet oman

kansallisen liittonsa ja useimmat näistä, mm. Suomen Radioamatööriliitto r.y., kuuluvat jäsenliittona kansainväliseen keskusjärjestöön "International Amateur Radio Union", jonka pääasiallisena tarkoituksena on valvoa radioamatöörien etuja kansainvälisissä radiolennätinkonferensseissa. — Suomen julkinen radioamatööritoiminta juontaa alkunsa vapaussodan jälkeisiltä vuosilta ja on pari vuotta takaperin sivuuttanut ensimmäisen kymmentaipaleensa. Radioamatööritoimintamme on vanhin pohjoismaissa ja Suomen Radioamatööriliitto eräs Euroopan vanhimpia valtiovaltan myöntämään toimintalupa perustavia radioamatörijärjestöjä, joka seikka on taannut amatööreillemme vapaat, rauhalliset työvuodet ja hankkinut suomalaisille radioamatööreille kansainvälisen nimen ja maineen. Radioamatööritoiminnan laajuuden huomioonottaen ei viimeksimainittua seikkaa voine väheksyä.

Aikaisempi valtiovaltan vierova suhtautuminen radioamatööriajatukseseen on viime vuosina useimmissa maissa muuttunut päinvastaiseksi, sillä on huomattu radioamatöörien merkitys m.m. maanpuolustukselle. Hyvänä esimerkkinä tästä on Saksa, jossa ennen nykyistä järjestelmää oli radiolähetysluvan hankkiminen hyvin vaikeata. Nyt siellä tehdään ponnella työtä radioamatööritoiminnan levittämiseksi mahdollisimman laajalle. — Venäjällä on radioamatöörien koulutus järjestetty täysin sotilaalliseksi, radioamatöörit ottavat säännöllisesti osaa armeijan taisteluharjoituksiin saaden samalla kaikkea mahdollista taloudellista tukea toiminnalleen. Meidän radioamatööriliittoaamme vastaa siellä "Radioharrastajien liiton lyhytaaltojaosto" eli lyhennettynä ODR—SKW (Obshestvo drusei radio—Seksija korotkih voln), joka on niin kiinteässä toiminnassa sotalaitoksen kanssa, että sotilassähköttäjät armeijassa ovat nykyisin pääasiassa sotilaskoulutuksen saaneita radioamatöörejä. Venäläisten radioamatööritoiminta onkin joutunut niin täydellisesti palvelemaan m.m. punapropagandaa, että suomalaiset radioamatöörit ovat kieltäytyneet kaikesta kanssakäymisestä heidän kanssaan — Englannissa perustettiin v. 1933 erikoinen laivaston radioreservi Yhdysvaltain esimerkin mukaan ja annettiin sille nimeksi "The Royal Naval Wireless auxiliary Reserve in Great Britain and Northern Ireland" eli lyhennettynä R.N.W.A.R. Tämä järjestö on organisatioltaan täysin sotilaallinen ja on sen tarkoituksena muodostaa radioamatööreistä laivaston

radioasemille sotatilan syttyessä sopiva koulutuksen saanut varamiehistö. — Nämä kolme esimerkkiä jo näyttävät, että puolustusvalmiuteen huomiota kiinnittävät maat ovat ymmärtäneet radioamatöörien merkityksen puolustuslaitokselle ja senvuoksi rientäneet ajoissa keräämään talteen tämän vapaaehtoisuuden tietä saavutetun työn hedelmät. Ne saavat palvelukseensa miehistöä, joka on teknillisesti verrattomasti pätevämpää kuin tavallisella tavalla kouluutettu sähköttäjääines ja joka lisäksi omaa todellisen innostuksen alaansa. Radioamatööritoiminta on esitetystä näkökulmasta katsottuna verrattavissa siihen työhön, jota vapaaehtoisuuden tietä tehdään nykyään kaikkialla esim. kaasuja ja ilmapuolustuksen hyväksi. Puolustuslaitos onkin tukenut radioamatööritoimintaa sen alkuaajoista lähtien. Niinpä se esim. on kahdesti sallinut radioamatöörien osallistua taisteluharjoituksiinkin. Tällä hetkellä suunnitellaan järjestetyn kiinteän yhteistoiminnan aikaansaamista puolustuslaitoksen ja radioamatöörien välille ja tätä varten on tehty Suomen Radioamatööriliiton taholta aloite yli maan ulottuvan radioamatööriverkoston järjestämiseksi ja radioamatöörien harjoittamiseksi sotilasliikenteeseen. Suojeluskuntajärjestön radiosähköttäjistä on melkoinen ja ehdottomasti paras osa Suomen Radioamatööriliiton jäseniä. Edellämainittu on sopu-soinnussa Suomen Radioamatööriliiton sääntöjen 2 §:n 5) kohdan kanssa, joka kuuluu: "Suomen Radioamatööriliiton tarkoituksena on avustaa maan hallitusta Liiton erikoisalalla a) järjestämällä maahan mahdollisimman täydellinen releeverkosto, joka liikenne- y.m. häiriöiden sattuessa, sodan tai kapinan puhjetessa on apuna liikenteen järjestelyssä, b) hankkimalla sotalaitokselle ja suojeluskunnille päteviä ja luotettavia radioteknikkoja ja sähköttäjiä y.m. asiaan kuuluvaa apua."

Suomen radioamatööritoiminnalle oli arvaamatoman suureksi eduksi se, että toimilupa saatiin niinkin varhain kuin vuonna 1921, sillä juuri näihin aikoihin alkoi maailmansodan jälkeinen radiotekniikan nopea nousukausi. Radioharrastuksen saatua täten laillisen ja kiinteän muodon olimme valmiit seuraamaan paremmalla menestyksellä alan kehitystä ulkomailla, menestyksellä, josta todistuksena ovat Suomen Radioamatööriliiton jäsenten rakentamat ensimmäiset Tampereen, Porin, Jyväskylän ja Helsingin (Radiola) yleisradioasemat. Näitä rakennettaessa saivat alku-

kouluutuksensa useat Suomen Radioamatööri-liiton piiristä lähteneistä nykyisistä johtavista radioalan ammattimiehistämme.

Kaikki edelläoleva on tähän otettu mukaan vain lyhyeksi ja sen vuoksi puutteelliseksi selonteoksi radioamatöörikäsitteen selventämiseksi, jota monasti väärin tulkitaan.

Nykyisin annetaan radioamatöörilupa viideksi vuodeksi kerrallaan ja saa hakija siitä suorittaa yhteensä Smk. 200:—, josta summasta 170:— menee ministeriön päätöksen ja 30:— posti- ja lennätinhallituksen antaman lupatodistuksen lunastamiseen. Ministeriön päätöksen ensimmäinen kohta määrää anojan kuulumaan Suomen Radioamatööriliittoon, jonka sisäänkirjoitusmaksu ja vuosimaksut viideltä luvan voimassaolovuodelta on siis maksettava. Sisäänkirjoitusmaksu on nykyään 50:— ja vuosimaksu 75:— (40:— varsinaista jäsenmaksua ja 35:— äänenkannattajan "Radio-OH" tilausmaksuna). Nämä maksut tekevät viisivuotiskaudelta yhteensä 425:—, johon tulee, valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, vuoden 1935 alusta lisää viiden vuoden yleisradio-maksuna 500 markkaa. Kaiken kaikkiaan joutuisivat radioamatöörit siis maksamaan viisi vuotta kestävästä radioamatööriluvasta Smk. 1.125:— eli 225 markkaa vuodessa. Tämä nykyisestä summasta 80 % kohonnut vuosiverotus tulee siis kohtaamaan radion teknilliseen puoleen innostuneita, ko-keiluja ja tutkimuksia harrastavia henkilöitä, joiden joukosta niin nyt kuin tulevaisuudessakin tulevat radioalan ammattimiehet kasvamaan, sillä radioamatööriemme kantajoukon on aina muodostanut korkeimmissa teknillisissä oppilaitoksissamme opiskeleva tai vastikään niiden kurssin suorittanut nuoriso. On varmaa, että vuosiverotuksen nostaminen tulee suuresti vaikeuttamaan harrastuksen levenemistä ja kohtuuttomasti rasittamaan nykyisten harrastajien toimintaa, jota sen maan hyväksi tulevan hyödyn vuoksi olisi tuettava ja kehitettävä kaikin käytettävissä olevin keinoin. Kohtuuton vuosiverotus saattaa johtaa myös salaharrasteluun.

Edellä jo mainittiin, että maamme radioamatööritoiminta on viranomaistemme meille turvaaman erinomaisen työrauhan turvin saanut kehittyä nykyiselle, kansainvälistäkin mittapuuta käyttäen, teknillisesti korkealle tasolle. Samalla on pantava merkille se ilahduttava seikka, että olemme säästyneet useimmissa maissa suuressa mitta-

kaavassa rehoittaneelta luvattomien radioasemien pystyttämislähtökä, joka on muualla aiheuttanut viranomaisille paljon päänvaivaa ja harmia. Saamme tästä juuri kiittää oloissamme melko kohtuullista radioamatööriluvan lunastusmaksua ja Suomen Radioamatööriliiton oma-aloitteista välitystoimintaa lupaa hankittaessa. Salaista lähetysko-keilua ei siis ole maassamme tähän asti harjoitettu ja on siihen edellisen lisäksi mainittava syyksi liittomme ja sen ympäri maan hajaantuneiden jäsenien harjoittama valvontatoiminta. Miten suurimerkityksellinen tämä seikka on sellaiselle maalle kuin Suomi, sen ymmärtää jokainen ilman muuta. Suomen Radioamatööriliiton pyrkimyksenä onkin tästä syystä ollut valvontansa alaiseksi saada kaikki amatöörimielessä maassamme suoritettava radiolähetyskokeilu, mutta kaikkalainen tarkkailu tulee tulevaisuudessakin monin kerroin vaikeuttamaan jos liialliset vuosiverotukset keskeyttävät radioamatööriliikkeen terveen kasvun. Maamme radioamatööritoiminta painuisi heikkouden tilaan, josta sen olisi vaikeata enää nousta, sillä kalliit vuosimaksut eivät olisi suinkaan kehoituksena mahdollisille uusille jäsenille. Ja mikä pahinta, viranomaisemme kadottaisivat nykyiset valvontamahdollisuutensa ja heidän kohdalleen joutuisi uusi, meidän oloissamme vaarallinen ja vaikeasti selvitettävä pulma: luvattomat radioamatööriasemat, joilla tuskin olisi edes yleisradio-kuuntelulupaa. Kokemuksen mukaan ei tällaisten pienitehoisten lähettimien paljastaminen ole helppoa, onpa se miltei mahdotonta, sillä ne voidaan naamioida tuhansien yleisradiovastaanottimien joukkoon kuuluviksi.

Radioamatööriä kiinnostaa ensikädessä lyhytaaltokokeilu ja siihen käytettävät radiolaitteet, joilla yli 100 m. pituisten aaltojen vastaanotto ja lähetys on mahdotonta. Näin on laita erikoisesti Suomessa, sillä posti- ja lennätinhallitus määräsi aikomaan amatöörien käyttämien aaltoalueiden ylärajaksi 150 m, joka samalla on kansainvälisen sopimuksen mukaan pisimmän amatöörien aaltoalueen alaraja. Suomalaisten radioamatöörien käyttämäksi pisimmäksi aaltoalueeksi jää tästä syystä kansainvälinen 75—85 m. välinen aaltoalue (3500—4000 kj), jota käytetään etupäässä kotimaiseen työskentelyyn. Useimpien radioamatöörimme vastaanottimien aaltoalueen ylärajaksi jääkin mainittu 85 m., joten mahdollisuutta yleisradio-ohjelmien kuunteluun tavallisin amatöörilaittein ei edes ole olemassakaan, sillä normaali-

sen yleisradiolähetyksen aaltoalueen alaraja on 200 m. Lyhytaaltoisia yleisradioasemia voidaan kyllä kuunnella, mutta sellaisia ei maassamme ainakaan toistaiseksi ole olemassa. Täytyykö siis lukuisten radioamatöörien, joita ei yleisradiotoiminta kiinnosta, joilla ei ole yleisradiovastaanotinta ja joiden lyhytaaltovastaanottimella ei yleisradio-ohjelmia voi kuulla, täytyykö heidän kuitenkin pakosta lunastaa vuosittain yleisradiokuuntelulupa? Tietenkin on joukossamme niitäkin, jotka todella omistavat yleisradiovastaanottimen ja kuuntelevat sillä, mutta pääasia heidänkin radioharrastuksessaan on puhdas radioamatööri-toiminta. Amatöörien pienen harrastuksen yleisradiotoimintaan selittää osaltaan jo vuosia voimassa ollut määräys, jonka mukaan minkäänlaista lähetyskokeilua ei saa harjoittaa kotimaisen yleisradiolähetyksen aikana, joka seikka käytännössä merkitsee sitä, että nykyisellään on radioamatöörin oltava toimettomana sunnuntaisin varhaisesta aamusta myöhään iltaan, vaikka tämä viikon päivä muuten olisi hänenkin vapaahetkiensä harrastelulle mitä otollisin. — Seuraavassa yhteenvetona edellisestä tärkeimmät seikat, joiden perusteella ei lisättyjä vuosiverotuksia pakollisesti lunastettavan yleisradio-luvan muodossa voida pitää radioamatööreistä kyseenolleen oikeudenmukaisena:

1) radioamatööri-toiminnan suuri merkitys maan puolustuslaitokselle, kunnollisten ja tottuneiden radioteknikoiden ja sähköttäjien kasvatelijana sekä radioamatöörien radioasemaverkoston käyttökelpoisuus muiden yhteyksien apuna vaaran uhatessa.

2) Suomen Radioamatööriliiton jäsenet ovat maan ainoita todellisia radioharrastajia, joiden harrastuksesta tulee olemaan jatkuvasti hyötyä uuden ammattimiespolven kouluuttamisen muodossa.

3) Elinvoimainen radioamatöörijoukkomme edustaa kunnialla maamme radioamatöörien kansainvälisellä kilpakentällä ja siten osaltaan auttaa maamme tunnetuksi tekemistä ulkomailla.

4) Radioamatööri-toiminta voi helposti suurten kustannusten uhatessa joutua väärälle tielle ja maahamme ilmestyä joukko luvattomia radioasemia, joihin liittyy lukemattomia poliittisia y.m. vaaroja.

5) Suurella joukolla radioamatöörejä ei lainkaan ole mahdollisuutta kuunnella yleisradiolähetyksiä.

Kaiken edelläolevan on Suomen Radioamatööriliitto r.y. rojhennut tuoda esiin ja

anoo samalla kunnioittaen, että Ministeriö sen huomioonottaen harkitsisi asialliseksi saattaa aikaan muutoksen kirjelmän alussa mainittuun ja Suomen Asetuskokoelmassa N:o 291 (§ 5 mom. 2) julkaistuun Valtioneuvoston päätöseen siten, että radioamatöörit vapautetaan kuunteluluvan lunastamisesta tai että ainakin mainitun päätöksen toimeenpanohetki radioamatöörien kohdalta toistaiseksi lykättäisiin. Helsingissä, 27 p:nä huhtikuuta 1934.

SUOMEN RADIOAMATÖÖRILIITTO r.y.

K. S. Sainio

E. Kairenius

johtaja.

sihteeri.

Dipl. ins.

Toimittaja.

Kirjelmän mukana seurasi kolme asiantuntijain lausuntoa, nimittäin professori V. Ylöstalon, everstiluutnantti B. Petreliuksen sekä everstiluutnantti A. R. Stenholmin kirjoittamat. Sitäpaitsi jätti dipl. ins. T. K. Laakso lausuntonsa suoraan edellämainittuun ministeriöön. Jäljempänä ovat everstiluutnanttien Petreliuksen sekä Stenholmin lausunnot julkaistuna. Professori V. Ylöstalon lausunnosta emme ole onnistuneet saamaan jäljennöstä.

Suomen radioamatöörin tähänastinen toiminta ja tulokset ovat maallemme siksi arvokkaita, että amatöörit ovat mielestäni oikeutetut saamaan valtiovalan taholta kaiken tuen ja kannustuksen toimintansa jatkamiseen. Tässä mielessä pidän välttämättömänä, että radioamatööriliiton jäsenet yhä edelleen kuten tähänkin asti vapautetaan tavallisen radiokuuntelulupamaksun suorituksesta.

B. Petrelius,

dipl. ins. everstiluutnantti.

LAUSUNTO.

Suomen Radioamatööriliitto r.y:n Kulkulaitosten ja yleisten töiden ministeriölle osoittaman radiokuuntelulupamaksun poistamista koskevan anomuksen johdosta.

Jo vuodesta 1918 alkaen olen virkatehtävissäni, asevelvollisten y.m. puolustuslaitoksen radiokoulutuksesta huolehtivan joukko-osaston komentajana, sekä laivaston, suojeluskuntien merenkulkuhallituksen, lennätinhallituksen y.m. valtion laitosten kuin myöskin kauppalaivaston radiosähköttäjien kouluttajana sekä useissa muissa radioalan tehtävissä toimiessani, saanut paljon omakohtaista kokemusta siitä kuinka suuriarvoista radioamatöörien toiminta on maallemme ja erittäinkin sen puolustusvalmiudelle.

Yhtyen täydellisesti k.o. kirjelmässä mainittuihin näkökohtiin puollan anomusta ja ehdotan radioama-

toöreille myönnettäväksi vielä suurempia helpotuksia ja tehokkaampaa tukea kuin mitä Suomen Radioamatööriliitto anomuksessaan esittää. Radioamatöörimme urauurtava työ on näinä kuluneina vuosina tuottanut maallemme jo runsaasti taloudellistakin hyötyä puolustuslaitoksen ja useiden muiden valtion laitosten radiohenkilökunnan koulutuksen helpottamisessa ja siitä johtuvassa koulutuskustannusten pienentymisessä, joka seikka jo sinänsä on niin painava, ettei k.o. anomusta mielestäni voida olla huomioimattamatta.

Jos kuitenkin aikaisempaa päätöstä k.o. maksuista ei voitaisi purkaa ja jotta samalla maamme puolustusvalmiuden edut tulisivat tehokkaasti huomioonotetuiksi, ehdotan, että kaikki ne Suomen Radioamatööriliiton jäsenet, jotka kuuluvat puolustuslaitokseen, rajavartiostoon, merivartiolaikokseen, suojeluskuntaan tai Lotta Svärd-järjestyön ja jotka ovat suorittaneet vähintään II luokan sotilasradiosähkötäjäutukinnon, vapautettaisiin kaikista maksuista. Ehtona tulisi olla lisäksi, että tällainen tutkinto olisi uusittava aina kolmen vuoden kuluttua. Siviilihenkilöiden osanotto k.o. tutkintoon on suojeluskuntain välityksellä mahdollinen.

Yhteistoiminta puolustusvoimien ja radiamatöörien välillä, joka useissa maissa on havaittu erittäin suuriarvoiseksi, tulisi täten meilläkin entistä kiinteämmäksi.

Viestipataljoona 2:n komentaja:
Everstiluutnantti A. R. Stenholm.

Radio-OH kääntyi muutamien tunnettujen kan-
ta-amatöörien puoleen pyytäen heitä lausumaan
mielipiteensä k.o. asiasta. Jälempänä ovat hei-
dän vastauksensa.

OH2NC:

Me radioamatöörit ajattelemme yleisinä ja iloisina
niitä vuosia, jolloin Suomen radioamatööriliike luo-
ttiin ja jolloin se sai kehittyä kiinteäksi ja määrätie-
toiseksi. Suurta kiitollisuutta me sen johdosta tun-
nemme silloista viranomaistemme kaukonäköisyyttä
ja suopeutta kohtaan.

Mutta nyt emme voi olla lausumatta mielipiteenäm-
me, että harvoin lienee Valtioneuvostossa tehty niin
viattomalta näyttävää ja kuitenkin vahingollista pää-
töstä kuin se, mikä sisältyy lyhyeen uutiseen, että
amatöörien on vuoden 1935 alusta suoritettava mui-
den valtiolle menevien maksujen lisäksi yleisradio-
kuuntelumaksu.

Miksi se sitten on niin vahingollinen?

Koska se päätös toteutuneena on taloudellisesti
kohtuuton niille, joille jo on amatööriluvasta omat
maksunsa ja jotka sitä paitsi ja harrastuksensa
vuoksi joutuvat koneisiinsa uhraamaan paljon aikaa
ja varoja. Se on myöskin oikeudelliselta kannalta
ristiriitainen, koska se velvoittaa maksamaan kah-
desti samasta asiasta; vieläpä jostakin, jota ei ehkä
laisinkaan tarvitse eikä halua. Se on käytännöllisesti
monenlaisiin selkkauksiin ja epäselvyyksiin johtava.

Se on myös kovin kylmä tunnustus sille radiohar-
rastajapolvelle, jonka synnyttäjänä on ollut harras-
tus teknillisiin kokeiluihin ja isänmaan paras, joka
innostuneena on uhrannut vuosikausien uurastuksen
tämän asian hyväksi maassamme ja jonka ylimpänä
pyrkimyksenä on ollut koko ajan palvella puolustus-
laitosta ja joka samalla on taidossa noussut maail-
man radioamatöörien eturiviin. Se päätös merkitsee
Suomen radioamatööriliikkeen tuhoamista, samaan
aikaan kuin itäinen naapurimaa Venäjä arvostelee
aivan toisella tavalla amatööriensä merkitystä koet-
taen kaikin tavoin kannustaa ja edistää heidän toi-
mintaansa, niinkuin myöskin Amerikka, Englanti,
Saksa y.m.

Mikä on sitten ollut syynä tällaiseen toimenpitee-
seen?

Olemme saaneet tietää, että posti- ja lennätinlaitos
on jo kauan karsain silmin katsonut sitä amatööri-
joukkoa, joka on ollut erikoisasemassa, mitä yleiseen
radiokuuntelulupaan tulee. Tärkeintä on sen mielestä
saada kuuntelijamäärä lisääntymään — tässä ta-
pauksessa parilla sadalla amatöörillä ja kenties kassa
parilla kymmenellä tuhannella markalla. Mutta
enemmän kuin tämä seikka, tuntuu päätökseen vai-
kuttaneen joko tietämättömyys tai piittaamattomuus
siitä, mitä päätöksestä voi olla seurauksena amatöö-
riliikkeelle, sen olemassaololle, sen valvontateholle,
sen laillisuudelle ja lojaalisuudelle.

Eikö ole oikeastaan häpeä, että tällainen asia on
yleensä tullut esille, eikö ole häpeä, että radioama-
töörien täytyy puolustaa olemassaoloaan oman
maansa omien viranomaisten edessä? Eikö ole hä-
peä, että tahdotaan tuhota muutaman vaivaisen tu-
hatmarkkasen vuoksi sellaista, mikä kaikkialla
maailmassa tunnustetaan erittäin arvokkaaksi, tär-
keäksi isänmaalliseksi toiminnaksi? Onko pelkkä
harhaluulo se meidän käsityksemme, että valtion
virkamiehet päinvastoin ovat maan etujen valvomis-
ta, sellaisten kansalaisten suojaamista, edistämistä ja
auttamista varten, jotka todistettavasti tekevät omal-
la alallaan kaikkensa kansan ja maan parhaaksi?

I. Jäämaa, OH2NC.

OH2NM:

Tässä lehtemme numerossa julkaistut vanhojen
kantajääkäriemme lausunnot radioamatööreiltä vaa-
ditun yleisradiolupamaksun oikeudenmukaisuudesta
käyvät ilahduttavasti yhteen liiton hallituksen käsi-
tyksen kanssa, joka selviää ministeriölle jätetystä
kirjelmästä. Nämä lausunnot olisi vain pitänyt saada
jo aikaisemmin lisäohjeeksi sanotun kirjelmän laati-
joille, mutta lehdessämme julaistuinkin ne todista-
vat yksimielisyydestä taistellussamme ajattelematon-
ta toimenpidettä vastaan, joka vakavasti uhkaa
maamme radioamatööriliikettä ja Suomen Radio-
amatööriliiton jatkuvaa kehitystä. Vielä ilahduttavam-
paa on, että olemme voineet ministeriölle jättääm-
me kirjelmään liittää pätevien asiaintuntijain lausun-
toja, joiden henki selvästi on meille mitä myötä-
mielisin. Lausuntojen antajille parhain kiitoksemme.

Kuuntelulupamaksun vaatiminen on kielteinen kannanotto radioamatööritoiminnan suhteen, mutta hyvällä syyllä oletamme sen johtuvan asiasta päättäneiden viranomaisten asiantuntemattomuudesta, jota hälventääksemme olemme koettaneet kirjelmässä lyhyesti selostaa radioamatöörien pyrintöjä. Tunustusta olemme työllemme joskus saaneet, mutta taloudellista tukea emme koskaan ja sitä juuri kaivattaisiin liitossa, jolla ei ole muita tuloja kuin jäseniltä kerättävät jäsenmaksut. Lehtiyritys saatiin alkuun korottamalla jäsenmaksu melkein kaksinkertaiseksi, mutta monet muut suunnitelmat ovat jääneet vain paperille heikon talouden vuoksi. Nyt kuitenkin yritetään kiristää yksityisten jäsenten lupamaksut äärimmilleen ja siten välillisesti edelleen heikontaa liittomme taloudellista tilaa. Näin ei saa tapahtua ja luottaen asianomaisten arvostelukykyyn odotamme anomuksellemme myönteistä ratkaisua.

K. S. Sainio, OH2NM.

OH2NN:

Kirjelmänne johdosta, joka koskee liiton jäseniltä v. 1935 vaadittavaa Yleisradiokuuntelulupamaksua, ilmoitan arvostelunani seuraavaa:

1. Lähetyslupan omaava radioharrastelija ei ole hankkinut laitteitaan kuunnellakseen yleisradio-ohjelmia.

2. Useimmat, ehkä kaikki kyseessä olevien asemien omistajat ovat Armeijan viestimuodostelmien reserviin kuuluvia ja on näinollen sangen hyödyllistä Puolustusvoimille, etteivät he yksistään säilytä asevelvollisina oppimaansa taitoa, vaan sen lisäksi kohottavat sähkötys- ja liikennöimiskykynsä mahdollisimman korkealle.

3. Kyseessä olevat asemat kuuluvat kaikki poliittisesti luotettaville kansalaisille ja voidaan heidän asemiaan sotatapauksissa käyttää merkittävällä tavalla hyödyksi ja sopivalla järjestelyllä saada näistä Armeijan Reserviviestitysverkko.

4. Asemien suorittamaa kokeilutyötä tuloksineen voidaan käyttää Puolustusvoimien hyödyksi.

5. Koska siis edellisen perusteella asemista on valtiolle näin paljon hyötyä, niin voidaan tässä viitata siihen radiolupia koskevaan lakipykälään, joka vapauttaa valtion laitteet lisenssimaksuista sillä k.o. laitteilla monessa valtion laitoksessa kuuntelevat yksityiset henkilöt varmasti paljon enemmän omaksi hyödykseen ja huvikseen tavallisia yleisradioesityksiä kuin radioharrastelijat, joitten laitteilla ei useimmiten kuulekaan yleisradioaaltaja.

6. Koska k.o. asemien omistajalle muutenkin, jos hän vähäsenkin seuraa aikaansa, koituu laitteitten hankinnasta ja ylläpidosta, lukuunottamatta valtiolle ja liitolle maksamiaan lupa- ja jäsenmaksuja, monin verroin enemmän menoja kuin yleisradiokuuntelijalle, niin olisi hänet kokonaan vapautettava yleisradio-kuuntelumaksuista, kuten tähänkin saakka on ollut asianlaita.

Kapt. Ev. R. Lind, OH2NN.

OH2NP:

Radioamatöörit suorittavat vapaaehtoista työtä, jota valtiovallan tulisi edistää eikä jarruttaa. Samalla kun radioamatöörit tekevät maamme tunnetuksi kaukaisissa maissa, he myös ylläpitävät sähkötystaitoaan, mille maanpuolustuksen kannalta on annettava mitä suurin merkitys. Kuitenkin ja ennen kaikkea radioamatöörit kokeiluillaan hankkivat itselleen sellaiset teknilliset pohjatiedot, että heidän keskuudessaan ensikädessä tulevat ne miehet, jotka myöhemmin elämässään voivat kehittää ja edistää radiotekniikkaa maassamme.

Senvuoksi onkin valitettava valtioneuvoston tekemään päätökseen yleisradiokuuntelulupien pakollisesta lunastamisesta myötävaikuttaneiden viranomaisten menettelyä, joka osoittaa, etteivät he ole käsittäneet velvollisuuksiaan radioamatöörejä kohtaan oikein. He eivät ole ottaneet huomioon tämän lisäverotuksen amatööritoiminnalle aiheuttamaa vahinkoa, vaan ovat poikenneet siitä käsityksestä, jota valtiovaltamme on osoittanut radioamatöörejä kohtaan jo vuodesta 1921 lähtien. Yleisradiolaitoksemme kehitys ei joudu vaikeuksiin sen vuoksi, että radioamatöörit vapautetaan kuuntelulupamaksun suorittamisesta.

Toivon, että tämä radioamatööritoiminnan kehitykselle tärkeä kysymys saisi onnellisen ratkaisun. Hyvällä tahdolla ei keinojen pitäisi puuttua.

Erik Ek, OH2NP.

OH2NY:

Kun nykyisen SRAL:n edeltäjä NVL Radioyhdistys perustettiin ja tämä yhdistys ryhtyi hankkimaan jäsenilleen amatöörien lähetys- ja vastaanottolupia, oli kaikkien viranomaisten suhtautuminen mitä myönteisempää. Silloin oivallettiin myös, että radiotekniikka on tulevaisuuden ala, johon antautuville olisi suotava tilaisuus sen salaisuuksien tutkiville mahdollisimman aikaisin. Silloin myös järjestettiin lupien hankkiminen mahdollisimman helpoksi yhdistykseen kuuluville jäsenille ja tällä tavalla tahdottiin myös ilmituoda valtion kannatus amatööreille, joista toivottiin apua varsinkin puolustuslaitoksellemme. Tämä periaate on ilolla tunnustettu, ei sen vuoksi, että se olisi aiheuttanut suuria säästöjä amatööreille, joka uhraa jopa tuhansia markkoja laitteisiinsa, vaan yksinomaan hyvän tahdon ja kannatuksen ilmauksena.

Nyt jo voidaan todeta miten oikeaan silloin oli osuttu. Suuri osa vanhimpia amatöörejäimme on valtion palveluksessa käyttäen aikaisempia kokemuksiaan toimessaan. Mitä amatöörit ovat yleisradiomme hyväksi tehneet, siitä ei edes tässä tarvitse mainitakaan.

On merkittävää miksi tämä suhtautuminen nyt on muuttunut vihamieliseksi, sillä tietääkseni eivät amatöörit toiminnallaan ole tehneet sellaista vahinkoa, että tällainen toimenpide olisi ollut tarpeen. On myös kummallinen mielestäni sellainen lainsäädäntöperiaate, että johonkin liittoon kuuluvilta jäseniltä

määrätään perittäväksi maksu alalta, joka ei ole mis-
sään tekemisissä yleisradion kanssa.

Amatöörit voidaan rinnastaa niihin toiminimiin,
joille kokeiluja ja omaa liikennettä varten myönne-
tään radiolaitteiden käyttöoikeuksia ja joilta tietääk-
seni ei ainakaan vielä peritä yleisradiomaksuja.

E. Heino, OH2NY.

OH₂NZ:

Valtioneuvoston päätöstä velvoittaa maamme ra-
dioamatöörit ensi vuoden alusta lunastamaan myös
yleisradiolupa pidän radioamatööritoimintaamme va-
hingoittavana ja sen vuoksi varsin valitettavana
asiana. Radioamatööritoimintamme on ollut ja yhä
edelleenkin on maallemme monessa suhteessa hyö-
dyllinen, joten sitä ei saa tukahduttaa ja sille asettaa
vaikeuksia entisten lisäksi, vaan sitä on ennen kaik-
kea juuri valtiovaltan taholta tuettava. Tämä peria-
ate tunnustettiin oikeaksi niissä neuvotteluissa, joita
käytiin kulkulaitosten ja yleisten töiden Ministeriön
ja maamme radioamatöörien yhdistyksen Suomen
Radioamatööriiliiton johdon kanssa radioamatöörien
toiminnan säännöstelyä ja toimilupaehtoja uudelleen
järjestettäessä vv. 1926—27, joissa neuvotteluissa
allekirjoittaneella oli kunnia olla mukana. Tällöin
valtiovalta ei asettanut radioamatöörien kannetta-
vaksi radiokuunteluluvan hankkimisesta aiheutuvaa
lisäverotusta, vaan katsoi voivansa sallia heidän pi-
tää hallussaan amatööriluvan perusteella sekä lähe-
tys- että vastaanottolaitteita. Kun tällainen lisäve-
rotus nyt kuitenkin on katsottu voitavan asettaa,
tuntuu siltä kuin valtiovalta olisi luopunut aikaisem-
min omaksumastaan periaatteesta.

Koettaessani syventyä puheenolevaan asiaan ja
ottaessani huomioon kaikki seikat tulen siihen tulok-
seen, että yleisradiotulojen kartuttamisen nimessä
ovat valtioneuvoston päätöksen tekoon aloitteenteki-
jöinä vaikuttaneet piirit, jotka eivät tunne radio-
asioitamme yleensä eivätkä radioamatööritoimintaa
erittäin, joten tuloksena on ollut koko maan edut
huomioonottaen maallemme vahingollinen päätös.
Suomen Radioamatööriliitto onkin Valtioneuvostolle
jättämässään muutoshakukirjelmässä selvästi tuonut
esille päätöksen vahingollisuuden, joten yhdyin kirjel-
män allekirjoittajiin ja toivon päätökselle pikaista
muutosta.

T. K. Laakso, OH2NZ.

OH₂OF:

Radioamatööriuden merkitystä ammatitiedon ja
-taidon lisääjänä tuskin tarvinnut korostaa, se puoli
on asiaa koskevassa kirjelmässämme jo tarpeeksi
laajasti selostettu. Sensijaan haluan esiintuoda kä-
sitykseni amatööriluvan myöntämistä koskevan pää-
töksen 10) kohdasta, missä sanotaan, että tämä
lupapäätös ei estä sellaisen määräyksen antamista,
että hakijan tulee suorittaa yleisradiokuuntelusta sää-
detty maksu. Tämä koskee ymmärryksen mukaan
ainoastaan sellaista hakijaa, joka tosiaankin on yleis-

radiokuuntelija, siis pitää hallussaan yleisradiovas-
taanotinta ja sitä käyttää, sillä eihän yleisradiokuun-
telulupaa voida vaatia sellaiselta, jolla ei ole hallus-
saan yleisradiokuunteluun soveltuvaa välinettä. Ku-
ten tunnettua, ei meillä Suomessa ole ainoatakaan
yleisradioasemaa n.s. lyhyillä aalloilla, ja amatöö-
reille sallituilla alueilla ei ole edes ulkolaisiakaan.
Edellisen johdosta on siinä, että yleisradiokuuntelu-
lupa vaaditaan summamutikassa kaikilta amatööreil-
tä huolimatta siitä, onko heillä yleisradiovastaan-
otinta tai ei, tehty suorastaan virhe ja suuri vääryys
ainakin niitä kohtaan, joilla yleisradiovastaanotinta
ei ole, millaisia luulen suuren osan — ehkä suurim-
man osan — amatööreistä olevan. Tätä koskeva tar-
kempi tilasto olisi kiintoisaa aikaansaada. Mielest-
täni olisi siis edelläolevaan kulkulaitosten ja yleisten
töiden ministeriön päätöksessä mainittuun 10) ehto-
toon ehdottomasti lisättävä tulkintaa selventävä jat-
ko ”mikäli hänellä on hallussaan myös yleisradiovas-
taanotin”. Tämän välttämättömyyteen viittaa sekin,
että koska radioamatöörilupatodistus jo antaa oikeu-
den käyttää myös vastaanottolaitteita, ja tässä vas-
taanottolaitteilla ilmeisesti ymmärretään juuri ama-
tööriyöskentelyyn välttämätöntä lyhytaaltovastaan-
otinta, miksi amatöörivastaanottimen käyttöön vaa-
ditaan kaksi eri lupaa vastaavine kustannuksineen,
kun sensijaan yleisradiokuuntelijalle riittää vain yksi
lupa. Tämä tuntuneen jokaisesta sivullisestakin, joka
asiaa tarkemmin ajattelee, kohtuuttomalta. Toivot-
tavasti epäkohtaan vielä saadan korjaus aikaan suo-
tuisaan suuntaan.

V. E. Kilpinen, OH2OF.

OH₂OQ:

Pyytämääne kiertokyselyyn vastaisin seuraavasti:

Olen ollut aina sitä mieltä, että jokaisen, joka yleis-
radio-ohjelmaa kuuntelee, on siitä myös suoritettava
korvaus. Toisinaan kuulemaani huomautukseen
ettei todellinen radioamatööri edes välittäisi yleis-
radiokuuntelusta en oikein ota uskoakseni sillä, jos
kerran omistaa laitteet, joilla tämä kuuntelu on mah-
dollista, niin tuskinpa nykyään enää jättää tätä tilai-
suutta käyttämättä. Mutta eivätkö ne kulut, jotka ama-
tööri uhraa hankkiakseen valtiolta toimintaluvan, lii-
tyäkseen ja ollakseen jäsenenä tällöin hänelle pakol-
liseksi käyneessä SRAL yhdistyksessä sekä hankkies-
saan lähetin- ja vastaanotinlaitteet, ole riittävät. To-
sinhan valtio ei näistä, yksityiselle amatöörille kyllä-
kin huomattavista summista, hyödy rahallisesti sa-
nottaviakaan, yleisradio ei mitään, mutta amatööriyö
hyödyttää toisella tavoin näitä kumpaakin, ja se vas-
tatkoon sitä korvausta, jonka muut suorittavat ra-
hassa. Paitsi että amatöörilaitteet, esim. sodan syt-
tyessä, ovat vapaasti valtion käytettävissä, on huo-
mattava, että sopivasti ohjattu amatööritoiminta, jol-
laista meikäläinenkin on, kasvattaa sähkötystaitoisia
miehiä, jollaisilla löytyy tointa maalla sekä merellä
rauhan ja sodan hetkinä. Amatöörit muodostavat jo
omine laitteineenkin tiedotusverkoston, jota voi-
daan tarvittaessa monella tavalla hyödyksi käyttää.
Amatöörit tekevät omalla tavallaan maamme tun-

netuksi kansainvälisellä työskentelyllään. Eri paikkakunnille hajaantuneet amatöörit ovat usein radiotekniikkaan perehtyneinä ainoana apuna paikkakunnan yleisradiokuuntelijoille ja amatöörit lietsovat ympärilleen radioharrastusta. Pois siis turha kitsastelu valtion puolelta. Vapautettakoon amatöörit yleisradiokuunteluluvan hankinnasta ja he kerran vielä tulevat osoittamaan kaiken jo tehdyn lisäksi, että nuo muutamat tuhannet markat eivät ole hukkaan heitetty. Erivapaus koskeeseen kuitenkin vain niitä amatöörejä, jotka ovat hankineet luvan lähetinlaitteilleen ja täyttäneet velvollisuutensa SRAL:n suhteen ja kestävään niinkauan kuin radioamatööritoimintamme ohjataan niissä isänmaamme puolustuskuntoakin tarkoittavissa merkeissä kuin nykyäänkin.

Erkki A. Liuksiala, OH2OQ.

Laivan radioaseman käyttöohjeista.

Kirj. J. Rissanen.

Laivan radiosähkötäjä jättää useasti paikkansa ennenkuin uusi sähkötäjä on tullut hänen tilalleen. Kun uudella sähkötäjällä ei ole tilaisuutta tiedustella edeltäjältään laivan radiolaitteiden kuntoa, eikä neuvotella muista erikoisista, laivan radioasemaa koskevista seikoista, tuottaa hänelle usein suuria vaikeuksia nopeasti perehtyä tuleviin tehtäviinsä. Hänen on otettava vastaan tällaisessa tapauksessa laivan radioasema sen kuntoa tarkemmin tuntematta, sillä vastaanottotilaisuudessa ei ole aikaa radiolaitteiden perinpohjaiseen tutkimiseen. Perästäpäin voi radiosähkötäjälle koitua paljon ikävyyksiä siitä, ettei hän ole voinut laivaan tullessaan todeta radiolaitteiden kuntoa. Niinpä on sattunut, että uutta sähkötäjä on syytetty niiden vikojen aiheuttajaksi, jotka hän on havainnut vasta jälkeinpäin laivan ollessa merellä. Kerrankin syytettiin uutta sähkötäjä väärien kytkentöjen tekemisestä, vaikka asianomainen henkilö ei ollut koskenutkaan väärinkytettyihin johtimiin. Vika todennäköisesti oli peräisin perämiessähkötäjän ajalta, joka laivassa oli ollut aikaisemmin.

Jotta uusi sähkötäjä mahdollisimman pian ja helposti perehtyisi radioasemansa hoitamiseen, esitän ryhdyttäväksi seuraaviin toimenpiteisiin:

Jokainen radiosähkötäjä laatii heti omasta asemastaan täydellisen kalustoluettelon, johon merkitsee eri radiolaitteet ryhmittäin. Jokaisen esineen nimen kohdalle varataan tilaa huomautuksia varten. Kun johonkin laitteeseen on tullut sellainen vika, ettei sähkötäjä itse voi sitä korjata, tehdään kalustokirjaan merkintä viasta. Kalustokirjaan merkitään siis ainoastaan sellaiset viat, joita ei voida laivan välineillä korjata.

Kalustokirja voidaan laatia esimerkiksi tähän tapaan:

s/s Ilmarisen radioaseman kalusto- ja ohjekirja.

Laite.	Huomautuksia.
A. Päälähetin, johon kuuluu Moottorigener. 1 kpl. Muuntaja 110/2000 V. 1 kpl.	Teho 61 MA. Harjat kipinöivät.
B. Hätälähetin, johon kuuluu Akkumulaattorit 24 V. Induktori 1 kpl.	Teho 30 MA. Ladattava tavallisesti kerran viikossa.
C. Vastaanotin 3 putkinen laji 1 kpl.	Kovin epäselektiivinen.
D. Työkalut. Linjapihdit 1 kpl.	Vanhat.
E. Yleistä. Kello 1 kpl.	Käy hyvin.

YLEISIÄ OHJEITA JA HUOMIOITA

Päälähetin kantaa tavallisestimeripeninkulmaa ja hätälähetinmeripeninkulmaa.

Radiolähettimen hoidossa on otettava huomioon seuraavia seikkoja:

Laivassa otetaan tavallisesti seuraavat aikamerkit, säähavainnot ja uutiset:

Kalustokirjan jälkimmäiseen osaan sähkötäjä merkitsee radioaseman hoitoa ja liikennettä koskevia havaintojaan. Tästä osasta on erikoisesti hyöttyä uusille sähkötäjille, mutta varmasti moni vanhakin sähkötäjä löytää siitä mielenkiintoisia, virkaveljen tekemiä havaintoja. Vaikka kalustokirja laaditaan verrattain täydelliseksi, ei ole pelkoa, että se tulisi liian suureksi. Kaikilla suomalaisilla rannikkoasemilla on tarkat kalustokirjat ja kuitenkin näillä radioasemilla on monin verroin enemmän laitteita kuin laivan radioasemalla.

Kun radiosähkötäjä aikoo erota laivan radioaseman hoitajan toimesta, hän tarkastaa kalustokirjan sekä täydentää sitä lisähavainnoillaan. Allekirjoitettuaan kalustokirjan hän antaa sen myös kapteenin allekirjoittaa. Kapteenin allekirjoitus on tärkeä sentähden, että siten myös laivan kapteeni tulee varmasti tietoiseksi radiolaitteiden kunnosta, eikä hän voi silloin syyttää uutta radiosähkötäjä vanhojen vikojen aiheuttamisesta. Uusi sähkötäjä saa laivan radioaseman kalustokirjasta heti täysin pätevät tiedot laitteiden kunnosta ja muista aseman hoitoa koskevista seikoista, sillä entinen sähkötäjähän parhaiten tietää laitteiden heikot puolet.

Laivojen radiosähkötäjät! Ryhtykää heti laatimaan asemastanne kalustokirjaa ja merkitkää siihen aseman hoitoa koskevia havaintojanne. Kun otatte vastaan uuden paikan, tiedustelkaa kapteenilta radioaseman kalustokirjaa ja tutkikaa tarkkaan entisen sähkötäjän siihen tekemät merkinnät.

KVARTSI- KIDE

**ON AJAN TASALLA OLE-
VAN LÄHETTIMEN SYDÄN!**

**VALMISTAN ENSILUOKKAISIA
KVARTSIKITEITÄ 50—8000 kj/sek.**

AMATÖÖREILLE: 1,75 mj. . . 100:—
(Hiomatarkkuus $\pm 1\%$) **3,5 mj. . . 125:—**
4,75 mj. . . 150:—*)
7,0 mj. . . 175:—

*) 14 mj:lle pääsee "triplaamalla".

**HALUTTAESSA SUUREMPAA
HIOMATARKKUUTTA NOU-
SEE HINTA VASTAAVASTI.**

**AMATÖÖRIKITEIDEN JAKSOLUVUT
ILMOITETAAN 0,05 % TARKKUUDELLA.**

**MUIDEN KITEIDEN HINNAT
Y. M. TIEDUSTELTAESSA.**

**JAKSOLUVUNMITTAUKSIA JA KALIB-
ROIMISIA SUORITETAAN AINAKIN
0,001 % TARKKUUTEEN SAAKKA.**

T. I. LEIVISKÄ

**HELSINKI, RADIOOH:n TOIMITUS,
TÖÖLÖNKATU 27 B 32.**

Suomalaiset radioamatöörit mukaan radiokaikua tutkimaan.

Englannin yleisradioyhtiö "B.B.C." (British Broadcasting Corporation) julkaisee kerran viikossa ilmestyvää julkaisua "World-Radio", joka on tarkoitettu siirtomaihin suunnatun lyhytaaltoisen yleisradiolähetyksen kuuntelijain yhdyssiteeksi. Lyhyet aallot tarjoavat paljon mielenkiintoisia aiheita tieteellisuudelle tutkimustyölle ja tässä mielessä on perustettu lukijain keskuuteen yhdistys, jonka nimi (World Radio Research League) kuuluu lyhennettynä W.R.R.L. Jäseniä on liittynyt tähän puhtaaseen kuuntelijaliittoon lukuisasti kaikkialta maapallolta mm. Suomesta, eräs heistä Englannin takäläisestä lähetystöstä. Tarkoituksena on lyhyesti sanottuna saada joukkokuuntelun avulla selvyyttä tieteellisiin radioalan probleemoihin, joiden selvittely vaatii suurta ja laajalle levinnyttä tutkijakuntaa. — W.R.R.L. on ensimmäiseksi tutkimuksensa aiheeksi valinnut n.s. pitkäaikaisen radiokaijun, josta v. 1927—28 paljonkin keskusteltiin, mutta jonka todellinen luonne on edelleen hämärän peitossa.

Yksi radioalan mielenkiintoisimpia probleemoja onkin juuri mainittu pitkäaikainen kaiku, joka on tarkoin erotettava tavallisemmasta ja helposti havaittavasta lyhytaikaisesta kaijusta. Viimemainittu voi aiheutua joko aallon heijastumisesta ylemmistä ilmakehroksista, jolloin kaijun ilmeneminen vaatii aikaa jonkun tuhannesosan sekuntia, tai kiertää aalto useamman kerran maapallon ympäri ja ilmenee useana "varjomerkinä" kymmenesosa sekuntien kuluksi, sillä yhteen kierrokseen kuluu aikaa noin sekunnin seitsemäsosa. Lyhytaikaisen kaijun tuntevat radioamatöörit hyvin, mutta eivät ole siihen aina tulleet kiinnittäneeksi huomiota. Tunnettuahan on, että joskus saattavat erikoisesti Pohjois-Amerikan mantereella sijaitsevien asemien merkit olla hyvin epäselviä ja "tulevat kuin tynnyristä", kuten amatöörikielellä on tapana sanoa. Syy on juuri lyhytaikaisen kaijun, joka sekoittaa muuten riittävän lujasti kuuluvat merkit. Sitä on perusteellisesti tutkinut sen ensimmäinen havaitsija saksalainen Quäck, jonka ottamista oskillologafikuvista kaijun luonne selvästi ilmenee. — Toinen on laita pitkäaikaisen radiokaijun, joka saatetaan ilmetä niinkin pitkän ajan kuin kolmenkymmenen sekunnin kuluttua merkin lähettämisestä. Sen havaitsi ensimmäisenä norjalainen radioamatööri insin. Hals kotonaan Bygdössä lähellä Osloa v. 1927. Hän kuunteli, kuten silloiset suomalaisetkin radioamatöörit, ahkerasti juuri toimintansa alottaneen Philips-yhtiön lyhytaaltoisen yleisradioaseman PCJJ lähettyksiä ja tutki erikoisesti revontulten vaikutusta radiokuunteluun yhteistoiminnassa revontulispesialistin prof. Störmerin kanssa. Hals mainitsi Störmerille kuunnelleensa Philipsin aseman lähetyksiä 31,4 m. aallolla ja huomanneensa niissä noin 3 sekunnin ku-